

Odhalení hada

v dobytí

Kanaánu

Adrian Ebens

Vytištěno v Austrálii
Maranatha Media
maranathamedia.com
adrian@maranathamedia.com

Vytištěno v USA
Talking Rock Sabbath Chapel
1250 W. Price Creek Rd.
Talking Rock, Georgia 30175
706.692.8954
www.TRSC.today

březen, 2016

Překlad: Jana Dráčková

Veškeré biblické verše citovány z Českého studijního překladu dostupného z
SOB na www.obohu.cz, není-li uvedeno jinak.

České znění citátů z díla E. G. Whiteové převzaty z elektronické podoby
dostupné na <https://egwritings.org/> od organizace Publikace Ellen G.
Whiteové nebo vlastní dílo

Obsah

Stát tváří v tvář realitě	4
Kritická otázka, které musí všichni čelit	5
Satanovo překroucení Boha.....	7
Původní záměr Boha získat Kanaán	8
Strach Izraele z Boha	9
Klíčový moment s Amálekem.....	10
Zděděný meč.....	11
O čtyřicet let později... ..	15
Izrael skládá slib	17
Mojžíš v neposlušnosti bije do skály	17
Bůh dal Izraeli, po čem toužil	19
Vypuštění hrůzné modly	21
Soud bez slitování	22
Záblesky slávy.....	25
Vidět Boha ve světle Krista	27

Stát tváří v tvář realitě

Dt 2:34 V té době jsme dobyli všechna jeho města a každé město jsme zasvětili zkáze, na muže, ženy i malé děti. Nenechali jsme nikoho přežít:

Je těžké číst úryvky Písma svatého, jako jsou tyto, aniž by vám duší neproběhl záchvív hrůzy. Zatímco někteří naleznou způsob, jak ospravedlnit krveprolití válčících mužů, je nemyslitelné představit si izraelského vojáka s malým dítětem napíchnutým na konci svého meče. Nevím, jak to působí na vás, ale mě to přivádí k pocitu naprostého odporu. Co je však ještě mnohem horší, je fakt, že Bible zdánlivě tyto činy nejen omlouvá, ale dokonce přikazuje.

Dt 7:2 Až ti je Hospodin, tvůj Bůh, vydá a pobiješ je, zcela je zasvěť zkáze. Neuzavírej s nimi smlouvu a neslituj se nad nimi:

Joz 11:12 A všechna města těchto králů a všechny jejich krále Jozue dobyl a vybil je ostřím meče. Zasvětil je zkáze, jak to přikázal Mojžíš, otrok Hospodinův.

Joz 10:40 Tak pobil Jozue celou zemi, pohoří i jih, Šefelu i srázy, a všechny jejich krále. Nenechal nikoho přežít a všechno, co dýchalo, zasvětil zkáze, jak to přikázal Hospodin, Bůh Izraele.

Tvrdí se, že termín *zcela zničit* nebo co je známo jako *vyhnání*, by mohlo být špatně pochopeno v tom smyslu, že kdyby byla skupina lidí zcela smazána z mapy, proč byste dávali rozkaz nemísit se s nimi?

Dt 7:2-4 Až ti je Hospodin, tvůj Bůh, vydá a pobiješ je, zcela je zasvěť zkáze. Neuzavírej s nimi smlouvu a neslituj se nad nimi: (3) **Nesprízňuj se s nimi, nedávej svou dceru jeho synu a neber jeho dceru pro svého syna.** (4) Jinak odvrátí tvého syna ode mě, budou sloužit jiným bohům, Hospodinův hněv vzplane proti vám a rychle tě vyhladí.

Tento zjevný rozpor může být rozřešen ve světle faktu, že Izraeli bylo přikázáno, aby vyzýval města k míru. A když mír uzavřel, pak bylo město Izraeli podrobena a jejich modly a systém uctívání byly zničeny.

Dt 20:10-11 Když se přiblížíš k nějakému městu, abys proti němu bojoval, vyzvi ho k míru. (11) I stane se, jestliže ti odpoví mírem a otevře ti, potom všechen lid, který v něm bude, ti bude vydán na nucené práce a bude ti sloužit.

Dt 7:5 Naopak jim proved'te toto: Jejich oltáře strhněte, jejich posvátné sloupy roztřískajte, jejich posvátné kůly pokácejte a jejich tesané modly spalte ohněm.

I kdybychom však tyto věci uznali, stále to ani zdaleka není učení Kristovo.

Mt 26:52 Tehdy mu Ježíš řekl: „Vrať svůj meč na místo. Neboť všichni, kdo se chápou meče, mečem zahynou.

L 9:54-56 Když to uviděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, chceš, abychom přikázali ohni sestoupit s nebe a zahubit je jako to učinil i Eliáš?“ (55) Obrátil se a pokáral je. Řekl: „Nevíte, jakého jste ducha.“ (56) „Neboť Syn člověka nepřišel lidské duše zahubit, ale spasit.“ A šli do jiné vesnice.

Kritická otázka, které musí všichni čelit

Opravdu by nemělo být žádným překvapením, že otázka porozumění Božímu charakteru musí vyžadovat zápas mysli ilustrovaný zápasem Jákoba s Andělem. Jákob nemohl rozeznat identitu Toho, s kým zápasil. Myslel, že Anděl je jeho nepřítel, seslán, aby ho zničil, zatímco ve skutečnosti byl Jeho milující Spasitel, seslán, aby ho zachránil.

Byl to Kristus, kdo byl s Jákobem přes noc, s kým zápasil a koho vytrvale držel, dokud mu nepožehnal. {1SP 119.1}

Existoval jen jeden důvod, proč Jákob tento zápas s Kristem vydržel.

Satan obvinil Jákoba před anděly božími a domáhal se práva zahubit ho za spáchaný hřích. Přiměl Ezaua, aby vytáhl proti Jákobovi; a v oně dlouhé noci, kdy patriarcha zápasil o svůj život, usiloval o to, aby Jákob pocitem své viny zmalomyslně a přestal se opírat o Boha. Když se Jákob ve své úzkosti pevně přimkl k andělovi a se slzami v očích ho úpěnlivě prosil, tu nebeský posel, aby vyzkoušel jeho víru, připomněl mu rovněž jeho hřích a snažil se od něho oprostít. Jákob se však nedal

odvrátit. **Poznal, že Bůh je milosrdný, a odevzdal se jeho milosrdenství.** Projevil lítost [202] nad svým hříchem a úpěnlivě prosil o vysvobození. Když přehlédl a zvážil celý svůj život, byl dohnán takřka k zoufalství. Držel se však pevně anděla a v smrtelné úzkosti volal svou prosbu, až byl vyslyšen.

Podobné zažije i lid Boží ve svém posledním zápase s mocnostmi zla. Bůh podrobí zkoušce jejich víru, jejich vytrvalost, jejich důvěru v moc Boží, že je osvobodí. Satan bude usilovat o to, aby je poděsil pomyšlením, že jejich případ je beznadějný, že jejich hříchy jsou příliš velké, aby mohly být odpuštěny. Budou si hluboce uvědomovat své nedostatky, a když zváží své prožité životy, jejich naděje se scvrknou. **Vzpomenou však na velikost Božího milosrdenství a u vědomí své upřímné kajícínosti budou se dovolávat zaslíbení, jež dal Bůh prostřednictvím Krista bezmocným kajícím hříšníkům.** Neochabnou ve své víře, nebudou-li jejich modlitby okamžitě vyslyšeny. Přimknou se k moci boží, tak jako Jákob se přimkl k andělu, a jejich duše řeknou. „Nepustím tě, leč mi požehnáš.“ PP 201,202

Jen ti, kteří přilnou k pochopení toho, že náš Bůh je milosrdný, budou mít odvahu vytrvat, aby dosáhli požehnání Krista tak jako Jákob. Tento zjevný konflikt, který vyplývá z příběhů Starého zákona a prohlášení Krista v Novém zákoně, otevírá dveře v naší mysli semenu zasazenému Satanem, že Bůh není milosrdný. Jsme konfrontováni se zjevným protikladem, který nebude mít za následek nic jiného než prodloužený boj s naším Spasitelem, pokud jsme se nenaučili, že náš Otec je milosrdný a že můžeme Jeho milosrdenství věřit. Zlost, která se usadila v duši, se projeví při čtení těchto příběhů. Muži jako Richard Dawkins, Stephen Fry a další svědčí o tomto hořkém semenu narozenému ve lži, kterou vyvolal Satan. Je to lež, která prezentuje Boha jakožto nelítostného diktátora, a která má za následek Jeho popravu v důsledku úplného zaniknutí víry v existenci Boha.

Naopak, někteří hbitě obhajují povahu Boha jako milosrdného, jako naše matka Eva, a to přidáním k tomu, co učí Slovo Boží. Někteří podlehnou klamu ve formě univerzalizmu, který učí, že vše bude zachráněno. Jiní se drží vyššího kritického přístupu a označují Starý zákon jako "to nejlepší, co ve své době

mohli udělat.” Tak jako tak, důvěra v prosté čtení Písma svatého je narušena a had smí dusit duši svými prstenci klamu.

Satanovo překroucení Boha

Již od počátku Satan překrucoval povahu Boha.

Poznání lidu Božího bylo zaslepeno, protože satan nepravdivě vyličil Boží povahu. Náš dobrý a laskavý Pán, byl představován lidu s vlastnostmi satana a lidé, kteří hledali pravdu, tak dlouhou dobu měli v úctě Boha ve zcela mylném pojetí, takže se velmi těžko dá rozptýlit mrak, který zahaluje Jeho slávu z jejich pohledu. 1SM 355

Již od počátku to byl Satanův záměr, vystrojit Boha svými vlastními atributy tak, aby Ho lidé zavrhli. Práci Satana můžeme vidět při masakrování žen a dětí během francouzské revoluce.

V Arrasu zajatcům odepřeli i milost rychlé smrti. Podél řeky Loiry, od Saumuru až k moři, se slétala velká hejna vran a dravých ptáků, aby hodovali na nahých tělech spletených v hrůzném objetí. **Popravčí nebrali zřetel na pohlaví ani na věk.** Tato hanebná vláda nechala popravít stovky chlapců a děvčat, kteří nedosáhli ještě sedmnácti let. **Nemluvňata vyrvaná ženám z náručí nabodávali jakobíni na hroty svých pík.**“ Během pouhých deseti let zahynulo nesmírné množství lidí.

To vše byl satanův záměr, na jehož provedení pracoval celá staletí. Celé jeho působení je od samého začátku až do konce založeno na podvodu. Jeho trvalou snahou je přinášet lidem těžkosti a strádání, ničit Boží dílo, mařit vliv jeho milosrdenství a lásky, a působit tím v nebi zármutek. **Je schopen zaslepit lidskou mysl a navádět člověka k tomu, aby svůj nezdar sváděl na Boha, jako by všechna bída byla důsledkem plánu Stvořitele.** GC 283,284

Je to Satan, kdo inspiruje lidstvo, aby bez milosti vraždilo bez ohledu na pohlaví či věk. Velkým testem je vědět, jak věrně čít Písmo svaté, aniž bychom ho překroutili a tak odhalili tuto realitu. Pokud to myslíme vážně, budou časy, kdy nám náš Spasitel bude připadat jako náš nepřítel, hledající

způsob, jak nám ublížit. Pokud však poznáme milosrdenství Boha, vytrváme, dokud nedosáhneme požehnání. Je to mé hluboké přesvědčení, že neschopnost pochopit správně povahu našeho Boha dovolí Satanovi zvítězit nad těmi, kteří se nikdy nesnažili dozvědět se pravdu. Musíme znát pravdu o povaze našeho Otce. Toto je dílo obrovské naléhavosti, pokud bychom měli být uzavřeni pod Pozdním Deštěm. Tak, jako bylo Satanovým prvním činem překroutit povahu Boha, tak bude posledním poselstvím světa odhalení povahy Jeho lásky.

Svět zahaluje temnota nedostatečného poznání Boha. Lidé neznají Boží charakter, nesprávně jej chápou a představují. V této době má být hlášáno Boží poselství, které má osvčující vliv a spásnou moc. Toto poselství má seznámit lidi s Božím charakterem. Do temnoty světa má zazářit světlo Boží slávy, světlo jeho lásky, milosrdenství a pravdy.

Prorok Izajáš vylíčil toto dílo slovy: „Co nejvíc zesil svůj hlas, Jeruzaléme, který neseš radostnou zvěst, zesil jej, neboj se! Řekni judským městům: ‚Hle, váš Bůh! Panovník Hospodin přichází s mocí, jeho paže se ujme vlády. Hle, svoji mzdu má s sebou, u sebe svůj výdělek.‘“ Iz 40:9,10.

Lidé, kteří očekávají Ženicha, mají ostatním říkat: „Hle, váš Bůh!“
Poslední paprsky světla milosti, poslední poselství milosti, které má osvitit svět — to je zjevení Božího charakteru, Boží lásky. COL 4:15

Původní záměr Boha získat Kanaán

Pokud jde o držení Kanaánu Izraelem, Pán jim řekl, jak toho bude dosáhnuto:

Ex 23:27-30 Hružo ze mě pošlu před tebou, do zmatku přivedu každý národ, ke kterému přijdeš, a způsobím, že všichni tví nepřátelé se dají před tebou na útěk. (28) Pošlu před tebou děs a vyžene před tebou Chivejce, Kenaance a Chetejce. (29) Nevyženu je před tebou v jednom roce, jinak by byla země zcela opuštěná a bylo by proti tobě mnoho polní zvěře. (30) Vyženu je před tebou kousek po kousku, dokud se nerozplodíš a nerozdělíš zemi do dědictví.

Není zde jediná zmínka o použití meče. Izrael unikl Egyptu a viděl Egyptány poražené bez jediného použití meče.

Hospodin jim nepřikázal, aby „vystoupili a bojovali“. **Nebylo úmyslem Božím, aby získali zemi válkou**, nýbrž přesným plněním jeho příkazů. PP 392

Když se byli poprvé chystali vtáhnout do Kanaánu, byli by bývali narazili na daleko méně nesnází než nyní. Bůh slíbil svému národu, **že půjde před ním a bude za ně bojovat, uposlechne-li jeho hlasu. Slíbil, že pošle sršně, kteří vypudí obyvatele ze země.** PP 436

Strach Izraele z Boha

Osvobozením Izraele od Egypta Bůh zamýšlel, aby se s Ním lid seznámil a naučil se Mu věřit. Když ještě Izraelité žili v Egyptě, byli obklopeni duchem tyranie. Na příkladu hebrejských dětí házených do řeky a jejich krutých zkušeností v Egyptě, mnoho z nich bylo ovlivněno představou Boha jakožto tyрана, který se k nim mohl kdykoliv otočit zády a zabít je. Tento strach byl viditelný již od začátku:

Ex 14:11 Říkali Mojžíšovi: Což nebyly v Egyptě hroby, žes nás vzal zemřít do pustiny? Cos nám to udělal, žes nás vyvedl z Egypta?

Tato obava sahá zpět až do Rajské zahrady, kdy Satan přesvědčil Adama, že když Bůh řekl, že určitě zemřou, tak tím myslel, že Bůh sám bude tím, kdo je zabije.

Gn 3:10 On odpověděl: Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, protože jsem nahý; proto jsem se schoval.

Izraelité skryli svůj strach z Boha do obviňování Mojžíše. Bylo však patrné, že Mojžíš nevyvedl lid svou vlastní mocí. Satan lid pokoušel, aby si mysleli, že Bůh je chce v pustině zabít. Toto pokušení bylo možné jen proto, že chybně smýšleli o povaze Boha. Tento strach v Izraelitech nadále vzrůstal.

Ex 16:3 Synové Izraele jim říkali: **Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi**, když jsme sedávali nad hrnci masa a jídala jsme chléb do sytosti! Protože jste nás vyvedli do této pustiny, abyste celé toto shromáždění nechali zemřít hlady.

Izraelité dávají najevo svůj strach z Boha a otevřeně prohlašují, že by raději zemřeli rukou Boží v Egyptě, než snášet současnou situaci. Očividně Bohu nevěřili a co se týče Jeho skutečné povahy, jejich mysl byla zaslepena Satanem.

Klíčový moment s Amálekem

Hned v další kapitole Exodu Izraelité ještě více projevují své zvrhlé představy o Bohu:

Ex 17:3-4 Ale lid tam žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Říkali: Proč jsi nás vyvedl z Egypta? Abyš nás, naše syny i náš dobytek nechal zemřít žízní? (4) Mojžíš úpěnlivě volal k Hospodinu slovy: Co budu dělat s tímto lidem? Ještě málo a budou mne kamenovat!

Nadále si stěžují a obviňují Mojžíše, a tak i Boha, že je chce zabít. Jejich modlářský pohled na násilného Boha se začíná přenášet do výhrůžek, že Mojžíše zabijí. Tím, že spatřili tuto falešnou představu o násilném Bohu, změnil se v tuto myšlenku a osnují násilné činy proti muži, kterého Bůh použil, aby je osvobodil z Egypta.

Neustálé reptání, stěžování si a nedůvěra v Boha Ho staví do pozice, kdy není tak schopný je ochránit. Oni si volí Satana jako svého pána a Satan se dožaduje možnosti je zničit. Spojitost mezi stížnostmi ohledně vody a útokem Amalechitských můžeme vidět v následujících řádcích:

Ex 17:7-8 To místo pojmenoval Massa a Meriba kvůli při synů Izraele a kvůli jejich pokoušení Hospodina slovy: Je Hospodin uprostřed nás, nebo není? (8) **Pak** přitáhl Amálek a v Refidímu bojoval s Izraelem.

Pán testoval víru svého lidu, ale oni tuto zkoušku nevydrželi. Reptali o jídlo, o vodu a stěžovali si na Mojžíše. **Kvůli tomu, že nevěřili, Bůh přiměl jejich nepřátele, aby s nimi válčili**, aby mohl svému lidu jasně ukázat, odkud přichází jejich síla. 1SP 228,229

Protože Izrael byl neposlušný a vzdálil se od Boha, bylo dovoleno, aby byl přiveden na nehostinná místa a aby trpěl protivenství. Jejich nepřátelům bylo dovoleno, aby s ním

válčili, ponižovali jej a vedli k tomu, aby ve svém trápení a ve své úzkosti hledal Boha. 2T 106.

Hádky potomků Izraele otevřely dveře Satanovi, aby vyburcoval Amalechitské k útoku na ně. Tohle by se bývalo nestalo, kdyby Izrael Pánu věřil. Amalechitští by se příliš báli na to, aby se jich jen dotkli. Neexistuje žádný důkaz, že by se Izrael kál ze svého hříchu proti Bohu. Chybně pohlíželi na Boha jako na tyрана s úmyslem zabít je. Neexistuje žádný důkaz jejich vděčnosti za získání vody. Neexistuje žádná jejich omluva Mojžíšovi ani žádné vyjádření díků jeho osobě za prosby o vodu. Nic, co by toto naznačovalo, se nedochovalo. Izraelité vyhrožovali, že Mojžíše zabijí. Jsme schopni si představit, jak moc by toto Mojžíše ranilo? Mohl zůstat ve svém poklidném domově v poušti, starající se o rodinu a o jeho stáda. Je také možné, že cítil ten nekalý nevděk, který Bohu dávali najevo. Byla by to pro něj skutečná zkouška. A pak se, v tomto rozpoložení myslí, dozvídá, že Amalechitští na ně útočí a zabijí slabé. Co se stane pak, je klíčové. Je to rozhodnutí, vykonané pod tlakem a za odrazujících podmínek.

Ex 17:9 Mojžíš řekl Jozuovi: Vyber nám muže a jdi bojovat s Amálekem. Zítra budu stát na vrcholu kopce s Boží holí v ruce.

Zděděný meč

Nebylo řečeno: “A Pán poručil Mojžíšovi.” Nebylo řečeno, že Mojžíš vstoupil do svatyně a prosil Pána. Bylo jen řečeno, že Mojžíš pravil Jozuovi, aby šel a bojoval. Když si představuji scénu Mojžíše kráčejícího k Jozuovi, vše se mění ve zpomalený záběr a mé myšlenky se odvracejí k té noci, kdy byl Abrahám hluboce znepokojený tím, čeho byl svědkem při záchraně Lota.

Šťasten vracel se Abrahám do svých stanů a ke svým stádům: jeho mysl však znepokojovaly mučivé myšlenky. **Byl mužem mírumilovným a vyhýbal se pokud možno nepřátelství a sporům; s hrůzou vzpomínal na krvavé výjevy, jichž byl svědkem.** Avšak národy, jejichž vojska porazil, znovu nepochybně napadnou Kanaán, aby se mu pomstily. PP 136

Abrahám, který zaujímal podobný postoj jako Adam, udal směr zděděných tendencí pro budoucí generace. Zdvihnutí meče Abrahámem by způsobilo hrůzu ze strašlivé temnoty, která by padla na jeho potomky, a on to okusil té hrozně noci, když přemýšlel nad strašnou budoucností, v ruce svírajíc meč. Má mysl se přesouvá do vesnice Šechem, kde se v rukách Abrahámových prapravnuků Léviho a Šimeóna meč naplno projevil při vykonání pomsty za poskrvnění jejich sestry.

Gn 34:25-29 Třetího dne pak, když měli bolesti, vzali dva Jákobovi synové, Šimeón a Lévi, bratři Díny, každý svůj meč, přišli do města, které se cítilo bezpečně, a povraždili všechny mužského pohlaví. (26) Také Chamóra a jeho syna Šekema zabili ostřím meče, vzali z Šekemova domu Dínu a odešli. (27) Jákobovi synové přišli na pobité a vyplnili to město, kde poskrvnili jejich sestru. (28) Poberali jejich brav, skot i jejich osly, co bylo ve městě i co bylo na poli. (29) Zajali a ukořistili všechn jejich majetek, všechny malé děti a ženy, všechno, co bylo v domě.

Sémě Abraháмова činu zachránit svého synovce propuklo v ještě větším měřítku v životech Léviho a Šimeóna, čemuž pomohla lest jejich dalších bratrů, když žádali Šechemity, aby byli obřezaní. Jákob mohl vskutku naříkat, že jeho potomci budou v očích Kanaanců a Perizejců páchnout a že když meč uchopili, tak ten je bude pronásledovat v dalších generacích. Jsme svědky následků Léviho dětí, které vyprávěly příběh o svém otci, jenž povstal jménem své sestry a zavraždil Šechemity? Lákalo by některé z Léviho dětí cítit hrdost z toho, co udělal jejich otec při ochraně své sestry? Nenašeptával by jim Satan, že otcovy činy jsou ospravedlněny jako sebeobrana? Nebylo by při vyprávění jednodušší tento příběh přijmout, než zmínit, že váš otec byl chladnokrevný vrah a přenáší tuto hanbu přes další generace?

Celá tato historie nyní kráčí ve stopách Mojžíše směrem k Jozuovi. Mé myšlenky se přesouvají do dřívějších dob Mojžíšova života. Opět se k němu navrací pokušení chránit “jednoho ze svých vlastních”, když egyptský otrokář bije jednoho z jeho příbuzných. Vábivé volání jeho otce Léviho rozhořčeně narůstá; meč je pozvednut a vztek je uspokojen.

Mojžíš se zachoval ukvapeně, když Egypt'ana zabil. Předpokládal, že izraelský lid chápe, že Boží zvláštní prozíravost ho pozvedla, aby je zachránil. **Pán však neměl v úmyslu toho dosáhnout válčením, jak si myslel Mojžíš, ale Jeho vlastní mocnou silou, která jen Jemu samotnému přisuzovala slávu.** Přesto i tento zbrklý čin byl Bohem ovládnut, aby mohl dosáhnout Svého záměru. ST únor 19, 1880

Osvobodilo čtyřicet let v pustině Mojžíše od pokušení chránit své bližní svými vlastními rozhodnutími? Dozvěděl se snad Mojžíš, že Amálek již zavraždil několik slabých jedinců v jeho voji? Těsně před svou smrtí Mojžíš vzpomínal:

Dt 25:17-19 Pamatuj na to, co ti po cestě, když jste vyšli z Egypta, udělal Amálek. (18) Jak tě cestou potkal a zničil tvůj zadní voj, všechny slabé opozdilce za tebou. Ty jsi byl vyčerpaný a unavený, ale on se nebál Boha. (19) Proto až ti Hospodin, tvůj Bůh, dopřeje odpočinití od všech tvých okolních nepřátel v zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává do dědictví, abys ji obsadil, vymaž Amálekovu památku zpod nebes. Nezapomeň!

Sešlo se to vše tak, jak Satan plánoval, aby znovu přivedl Izrael k pozvednutí meče a tak způsobil, že Izrael bude v očích světa páchnout a povaha Boha tak bude překroucena po další staletí? Nebyl tento čin jednoduše projevem Boha, kterého si Izrael představoval? Když jim tento údajný Bůh nemohl poskytnout ani vodu, když byla potřeba, jak by mohl být sebemeně znepokojený tím, že umírají v rukou Amalechitských?

Božské vnuknutí nám říká, že Bůh nikdy nezamýšlel použít válčení, aby získal zemi zaslíbenou. Můžeme z toho tedy usuzovat, že tento nepřikázaný a nevymodlený čin, povolal Jozua, aby bojoval mečem s Amalechitskými, neplánoval? Z tohoto velkého boje a dlouhých naléhavých modliteb, které byly potřeba, aby Izrael Amalechitské porazil, je zřejmé, že toto Bůh původně nezamýšlel. Avšak Bůh jim dovolil, aby se dali na tuto cestu, protože většina z nich si představovala Boha jako někoho násilného a bojechtivého. Když bylo Satanovi dovoleno povraždit Egypt'any, po celou dobu Izraelitům tvrdil, že jejich Bůh dělá tyto věci. Abyste pochopili události morových ran v Egyptě, podívejte se na brožuru *Golgota v Egyptě (Calvary in Egypt)*.

Když už jednou tento krok učiníte, bylo by velmi těžké neuchýlit se k použití meče znovu. Po událostech s Amálekem se na ně Bůh obrátil s tím, že má jiný přístup, který nevyžaduje použití meče (Ex 23:27-30), ale dokud Izrael neviděl skutečnou povahu Boha, byl znovu a znovu pokoušen ho použít.

V příběhu o Kórachovi, Dátanovi, Abíramovi a 250 princích vidíme, jak je tento strach z Boha, který je chce zabít v pustině, vede k tomu, že hledají jiné vedení než Mojžíšovo a Áronovo. A pak, když přišli k hranicím Kanaánu, podali o zemi zlou zprávu, neboť nebyli schopni věřit, že je Bůh miluje a že by pro ně udělal něco dobrého. Ignorovali veškerou Jeho ochranu a starost a zaměřili se na cokoliv negativního. Satan je mohl v těchto věcech lehce pokoušet, protože věřili v Boha, který je chtěl zabít a mohl kdykoliv měnit Svou náladu. Pokaždé, když se Satanovi podařilo proniknout přes ochrannou zeď a zranit Izraelity, říkal jim, že je to sám Bůh, kdo je trestá Svou vlastní rukou. Jak smutné to muselo pro Boha být, když byl Jeho lid ochotný věřit takovým lžím.

Nu 14:2-3 Všichni synové Izraele reptali proti Mojžíšovi a Áronovi. Celá pospolitost jim říkala: Kéž bychom byli zemřeli v egyptské zemi anebo kéž bychom zemřeli v této pustině! (3) **Proč nás Hospodin přivedl do této země, abychom padli mečem? Naše ženy a malé děti se stanou kořistí.** Nebylo by pro nás lepší vrátit se do Egypta?

Nu 14:22-23 Žádný z mužů, kteří viděli mou slávu a má znamení, která jsem činil v Egyptě a v pustině, **a pokoušeli mě takto desetkrát a neuposlechli mě,** (23) neuvidí zemi, kterou jsem odpřisáhl jejich otcům; žádný, kdo mnou pohrdal, ji neuvidí.

Když bylo Izraeli řečeno, že nemohou jít nahoru a zmocnit se té země kvůli svému hříchu, znovu se vzbouřili a rozhodli se nahoru jít a bojovat, i když jim Bůh nepřikázal, aby bojovali.

O čtyřicet let později...

Izraelité opakovaně prohlašovali, že se bojí, že je Bůh v pustině zabije. Jak později zjistíme, Bůh jim povolil, aby byli souzeni takovým Bohem, jakého si představovali. Celá generace zemřela v pustině rukou ničitele, který je vlákal do modlářství jakéhosi boha, jenž je chtěl v pustině zabít.

Jb 3:25 Neboť jsem se velmi strachoval, a stalo se mi to. To, čeho jsem se lekal, na mne přichází.

Jób se velice obával, že ho postihne neštěstí. Mohl by být Jóbův strach částečným důvodem, že se toto stalo? Mohl by neustálý strach z Nového světového řádu a táborů smrti ve skutečnosti přispět k tomu, že Satan bude moci toto způsobit?

Když uplynulo čtyřicet let a celá generace vymřela, znovu přišli k hranicím. Hříchy otců byly stále v ústech jejich potomků:

Nu 21:5 **Lid mluvil proti Bohu a proti Mojžíšovi: Proč jste nás vyvedli z Egypta, abychom zemřeli v pustině? Vždyť tu není chléb ani voda. Znechutili jsme si tuto mizernou stravu.**

Pak pokračovali ve své pouti na jih. Jejich cesta vedla horským, písčitým údolím, prostým jakékoli zeleně a stínu. Cesta byla dlouhá a obtížná, trpěli únavou a žízní. Znovu selhali ve zkoušce své víry a trpělivosti. **Stále si oživovali v paměti jen své neblahé zážitky a více a více se vzdalovali Boha.** Zapomněli na to, že kdyby nebyli reptali, když jim došla voda v Kádes, byli by bývali ušetřeni cesty kolem Edomu. Bůh měl s nimi lepší záměry. Izraelští měli být Bohu vděční za to, že na ně za jejich hřích uvalil tak lehký trest. **Místo toho si však namlouvali, že kdyby Bůh a Mojžíš nebyli zasáhli, byli by mohli již nyní být vlastníky zaslíbené země.** Ačkoli si své nesnáze způsobili sami a sami si ztížili svůj osud, svalovali vinu za své neštěstí na Boha. **S trpkostí posuzovali jednání Boží a nakonec byli nespokojeni se vším.** Egypt se jim jevil nádhernější a žádoucnější než svoboda a země, do níž je vedl Bůh.

Izraelské ovládla nespokojenost. Byli nespokojeni dokonce i s požehnáními, jich se jim dostalo. „A mluvil lid proti Bohu a proti

Mojžíšovi: Proč jste vyvedli nás z Egypta, abychom zemřeli na poušti? Nebo ani chleba ani vody není, a duše naše chléb tento ničemný sobě již zošklivila.“

Mojžíš věrně vyložil lidu jeho velký hřích. Jen moc Boží je uchránila, když šli „přes poušť velikou a hroznou, na níž byli hadové ohniví a štírové, [429] poušť žíznivou, na níž nebylo žádné vody“. Dt 8:15. Na své pouti byli každý den zachraňováni zázrakem božské milosti. Všude, kudy je vedl Bůh, nacházeli vodu k občerstvení žíznivých, dostávali z nebe chléb k nasycení hladových a stinný oblak ve dne a ohnivý sloup v noci jim skýtal klid a bezpečí. Andělé je ochraňovali, když zlézali skalnaté vrchy a putovali nehostinnou pouští. Přes všechny útrapy, které museli snášet, jediný z nich nezemdlel. Na dlouhých cestách jim neotékaly nohy a jejich oděv nezvetšel. Bůh je chránil tím, že zkontroloval divou zvěř a jedovaté plazy v lesích a na poušti. Bude-li si lid přes všechny tyto projevy lásky Boží stýskat, přestane ho Hospodin ochraňovat, dokud neocení jeho milostivou péči a pokorně a kajícím se k němu opět nevrátí. {PP 428.3}

Izrael skládá slib

Izraelité se více a více vzdalovali od Boha a jejich schopnost ocenit Jeho povahu se zmenšovala a zmenšovala. Po všem tom čase, kdy Izrael přešel tu samou zemi, aby měl dostatek vody, jejich odpověď byla podobná, jen přímější.

Nu 21:5 Lid mluvil proti Bohu a proti Mojžíšovi: Proč jste nás vyvedli z Egypta, abychom zemřeli v pustině? Vždyť tu není chléb ani voda. Znechutili jsme si tuto mizernou stravu.

Satan po celou tu dobu na Mojžíšovi pracoval a povzbuzoval ho, aby se na tyto ubohé chudáky vykašlal. Bůh Mojžíše v tomto směru zkoušel kvůli jemu samému a naštěstí Mojžíš zareagoval na Ducha Kristova a požádal Boha, aby omluvil lid, což On laskavě učinil. Avšak nyní, když viděl, že Izrael je ještě horší než předtím, poddal se pokušení.

Mojžíš v neposlušnosti bije do skály

Nu 20:10-11 Mojžíš s Áronem svolali shromáždění před skálu a řekl jim: Teď poslyšte, vy vzpurníci. Copak vám máme vyvést vodu z této skály? (11) Mojžíš pozvedl ruku, dvakrát udeřil svou holí do skály i vyšlo množství vody a napila se pospolitost i jejich dobytek.

Když se Mojžíš poddal tomuto pokušení, dal tím Satanovi větší přístup do myslí Izraelitů. Modlil se za ně a stál mezi nimi a Satanem v tolika směrech. Avšak tento krok dal Satanovi výhodu. Satan se zaradoval, když mohl vzít Áronovi život díky tomuto selhání.

Nu 20:24 Áron bude připojen ke svému lidu -- nevejde do země, kterou jsem dal synům Izraele, protože jste se vzepřeli mému příkazu při Vodách sváru.

S větším přístupem do jejich myslí přiměl Izraelity uzavřít s Bohem dohodu; s Bohem, o kterém si mysleli, že miluje zabíjení lidí. Byli napadeni jiným kmenem kvůli svým hříchům a nyní ve svém zoufalství složili slib:

Nu 21:1-3 Když se kenaanský král Aradu sídlící v Negebu doslechl, že Izrael jde směrem k Atarímu, bojoval proti Izraeli a zajal z něj zajatce.

(2) **Tehdy učinil Izrael slib Hospodinu: Jestliže opravdu vydáš tento lid do mé ruky, zasvětím jejich města zkáze.** (3) **Hospodin vyslyšel Izrael** a vydal mu Kenaance; i zasvětil je a jejich města zkáze. To místo pojmenovali Chorma.

Bůh Izraelity nepožádal, aby vyvraždili své nepřátele; jejich chybné mínění o Bohu způsobilo, že věřili, že by toužil po takovém krvelačném slibu, čímž by dosáhli Jeho uznání a On by jim pomohl. Říkali, že Bůh vyslyšel jejich hlas. Proč Bůh vyslyšel jejich hlas? Nestmelilo by je to jen v jejich názoru, že Bůh touží, aby zabili své nepřátele? Odpověď nalezneme v podobenství o talentech:

L 19:20-23 A přišel jiný a řekl: ‚Pane, hle, tvá hřivna, kterou jsem měl uloženou v šátku, (21) neboť jsem se tě bál, protože jsi přísný člověk: bereš, co jsi nedal, a sklízíš, co jsi nezasel.‘ (22) Řekl mu: ‚ **Podle tvých slov tě budu soudit, špatný otroku.** Věděl jsi, že jsem člověk přísný a беру, co jsem nedal, a sklízím, co jsem nezasel. (23) Proč jsi nedal mé peníze na stůl směnárníkovi? A já bych si je po příchodu vybral s úrokem!‘

Líný služebník si představoval Pána jako přísnou osobu. Dle tohoto mínění se mu dostalo soudu. Jak říká Písmo svaté:

Jk 2:12-13 Tak mluvte a tak jedněte jako ti, kteří mají být souzeni podle zákona svobody. (13) **Neboť soud bez milosrdenství je pro toho, kdo neprokázal milosrdenství; milosrdenství přemáhá soud.**

Bůh nechal člověka, který měl o Něm chybné mínění, aby byl souzen dle jeho vlastních představ. Jak to Bůh dělá?

Ga 6:7 **Nemylte se, Bohu se nikdo nebude vysmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí.**

Ex 34:7 **Zachovává milosrdenství tisícům, snímá vinu, přestoupení a hřích, jistě však nenechá viníka bez trestu, navštěvuje s trestem vinu otců na synech i na synech synů, na třetí i čtvrté generaci.**

Když rodičové nebo vládcové neplní své povinnosti a netrestají nepravosti, vezme věc do svých rukou sám Bůh. Jeho moc nebrání pak

mocností zla, aby vytvořily takový řetěz událostí, při nichž je hřích potrestán hříchem. PP 727

Národy okolo Izraele také překročily hranice Boží ochrany. Izrael odmítl přijmout pravdu o láskyplné povaze Boha. Nadále setrvali v myšlence, že jim chce ublížit. Když měl Izrael složit Bohu slib, že vyvraždí své nepřátele, vyslyšel jejich hlas, ne však jako odměnu za jejich věrnost, ale spíše je nechal v jejich chybném úsudku o Bohu a potrestal hřích hříchem. Potrestal hříchy otců na dětech tak, jak slíbil. Když Pán dovolil Izraeli v tomto kontextu porazit své nepřátele, dovolil jim tím, pevně se držet svého přesvědčení, že Bůh je vrah. Dlouho se snažil ukázat jim svou skutečnou láskyplnou povahu, když je zahrnoval mnoha požehnáními, ale nakonec jim dovolil trvat na svém krutém a chybném přesvědčení a nechal je, aby dle toho byli souzeni.

Bůh dal Izraeli, po čem toužil

Před prvním selháním na hranicích Kanaánu si Izrael stěžoval na svou touhu po mase. Ronili slzy ve svých stanech, protože chtěli k jídlu maso. V tomto okamžiku si Mojžíš stěžuje Pánu kvůli břemenům, která musí nést.

Nu 11:10-11 Když Mojžíš slyšel plakat lid podle jeho čeledí, každého u vchodu do jeho stanu, a Hospodin vzplanul velikým hněvem, Mojžíšovi se to nelíbilo. (11) Mojžíš řekl Hospodinu: Proč jsi naložil se svým otrokem zle? Proč jsem nenalezl milost ve tvých očích, že jsi na mě vložil břemeno všeho tohoto lidu?

Tento test pro Mojžíše odhaluje prvky v jeho povaze, které stále odráží jeho špatné pochopení povahy Boha.

Nu 11:14-15 Já sám nemohu unést všechno tento lid, neboť je na mě příliš těžký. (15) Pokud se mnou takto jednáš, raději mě, prosím, zabij, jestliže jsem našel milost ve tvých očích, ať se nemusím dívat na své trápení.

Mojžíš požádal Boha, aby ho zabil a tak ho zbavil jeho břemene. Eliáš měl podobnou zkušenost, když jednal s Jezábel. Každý, kdo se někdy cítil zcela přemožen okolnostmi, pochopí pocity Mojžíšovy; i tak však odhalují nedostatek víry v Boha a Jeho jednání. Aby Mojžíšovi pomohl, Bůh přikázal:

Nu 11:16 Hospodin řekl Mojžíšovi: Shromáždí mi sedmdesát mužů z izraelských starších, o kterých víš, že jsou staršími lidu a jeho správci. Vezmi je ke stanu setkávání, aby se tam s tebou postavili.

Ustanovení těchto sedmdesáti mužů však nebyl původní záměr Boha.

Hospodin dovolil Mojžíšovi, aby si sám vybral nejvěrnější a nejschopnější muže, kteří by se s ním podělili o zodpovědnost. Jejich vliv mu pomůže zvládnouti prudkost lidu a kvasící vzpouru, i když možná bude mít zlé následky. **K jejich volbě by bývalo nemuselo dojít, kdyby byl Mojžíš dosvědčil dostatek víry v moc a dobrotivost Boží, jejichž projevů byl svědkem.** Mojžíš však zveličoval své vlastní potíže a téměř zapomněl na to, že je pouhým nástrojem, prostřednictvím něhož jedná Bůh. Nebylo ho možno omluvit, že strpěl sebemenší náznaky reptání, které bylo kletbou Izraele. Kdyby se byl plně spolehl na Boha, Hospodin by ho byl ustavičně vedl a byl by mu dal sílu, aby zvládl každou situaci. PP 380

Jeden z prvních problémů, které z tohoto vývoje vzešly, byl ten, že Áron a Miriam se cítili Mojžíšem odstrčení, když se s nimi neporadil o výběru sedmdesáti mužů. To vedlo k ještě více problémům.

Poté, co Mojžíš řekl Pánu, že není schopen sám nést břímě lidu a Bůh mu nařídil, aby vybral sedmdesát starších, na které pak vložil stejného Ducha, jaký byl na Mojžíšovi, Áron a Miriam žárlili, neboť se s nimi Mojžíš v této věci neporadil. 1SP 285

Poté dal Pán Izraelitům do srdcí touhu po masu.

V tento okamžik dal Pán lidu něco, co pro něj nebylo to nejlepší, protože jinak už by to měli. Neuznali by, že jim Pán dává jen to, co je pro ně nejlepší. Oddali se buřičskému reptání proti Mojžíšovi a proti Pánu, protože se jim nedostávalo věcí, které jim prokazatelně ubližovaly. 1SP 284

Stejným způsobem Bůh vyslyšel slib, který Izrael složil, a to, že zabije Arada, krále Kanaánu. Dal jim to, co pro ně nebylo nejlepší, protože jinak by to už měli.

Ve jmenování sedmdesáti starších a poslání křepelek můžeme tedy vidět, že Bůh dával Izraeli věci, které chtěli, ale o kterých On věděl, že pro ně nebyly to nejlepší.

Vypuštění hrůzné modly

Jedna významná věc se vztahuje k tomu, co jim Bůh řekl v Exodu 23:27:

Ex 23:27 Hrůzu [děs, modlu] ze mě pošlu [odpoutám] před tebou, do zmatku přivedu [znepokojím, roztrpčím] každý národ, ke kterému přijdeš, a způsobím, že všichni tví [tvrdohlaví] nepřátelé se dají před tebou na útěk.

Všechny okolní národy v Kanaánu viděly Boha jako mstivého a vražedného. Skutečnost, že některé národy by obětovaly své děti svým bohům, odhaluje tuto jejich představu o tyranské a vražedné povaze bohů. Slovo hrůza v Exodu 23:27 může být přeloženo jako modla tak, jako je tomu v Jeremiášovi 50:38.

Jr 50:38 Sucho na jeho vody, ať vyschnou, protože je to země **model**, protože šílí u svých hrůzných stvůr.

Když národy uctívaly bohy hrůzy a smrti, dovolil Bůh, aby hřích Izraele snesl na tyto národy to, čeho se bály a v co věřily. Při rozpravě o pohanech Pavel prohlásil:

Ř 1:32 Ačkoliv poznali Boží ustanovení, že ti, kdo dělají takové věci, jsou hodni smrti, nejenže je sami činí, ale dokonce to schvalují i jiným, kteří je dělají.

Pocit viny vyplývající z hříchů Kanaánců způsobil, že se báli smrti a zkázy. Potom, co Satan pojistil srdce Izraele ve víře v Boha, který chce, aby zabíjeli lidi, byl schopný inspirovat Izrael, aby slíbil, že tyto národy vyvraždí, neboť Bůh je přestal chránit a to z toho důvodu, že jejich pohár hříchů se naplnil. Jak tedy Bůh předpověděl, hrůza falešných bohů, které uctívali, na ně padla. Padla však na ně spíše skrz Izraelity, než prostřednictvím sebezničení.

Soud bez slitování

Jedno ze zřejmých znamení, že Bůh dával Izraeli to, po čem toužili, je toto prohlášení v Deuteronomiu 7:2.

Dt 7:2 Až ti je Hospodin, tvůj Bůh, vydá a pobiješ je, zcela je zasvěť zkáze. Neuzavírej s nimi smlouvu a neslituj se nad nimi:

Nařízení zcela zničit své nepřátele bez milosti zatímco budou v harmonii s bohem, kterého si představovali, neodráželo opravdového Boha nebes. Bible říká, že těm, kdo neprojevili žádnou milost, je soud také udělen bez milosti.

Jk 2:13 Neboť soud bez milosrdenství je pro toho, kdo neprokázal milosrdenství; milosrdenství přemáhá soud.

Tento verš je možné číst dvěma způsoby. Ti, kteří neprojevili žádnou milost, budou bez milosti soudit ostatní a také že těm, kteří neprojevili žádnou milost, se nedostane žádná milost, až budou souzeni. Tato myšlenka nemilosrdné spravedlnosti odráží mysl Satana.

Satanova odsuzující moc ho vedla k založení teorie spravedlnosti v rozporu s milostí. Tvrdí, že vykonává funkci jakožto hlas a moc Boha; tvrdí, že jeho rozhodnutí jsou spravedlivá, čistá a bezchybná. A tak usedá do soudcovského křesla a prohlašuje, že jeho rady jsou neomylné. **Zde přichází jeho nemilosrdná spravedlnost, napodobenina spravedlnosti, Bohu odporná.** Ellen White, dopis 16a 1892

Písmo svaté odhaluje, že Bůh je odjakživa milosrdný:

Ex 34:6 Hospodin prošel kolem něho a zavolal: Hospodin, Hospodin, Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti.

1Pa 16:34 Vzdávejte Hospodinu díky, protože je dobrý, jeho milosrdenství je navěky.

Božská spravedlnost není nikdy na úkor Jeho milosti. Toto je Satanův výmysl. Posuďte události zničení Jeruzaléma:

Židé sami byli strůjci svého údělu. Sami si naplnili pohár pomsty. V pohromě, která je jako národ postihla, a ve všech bídách, které pak následovaly, když byli rozptýleni, sklízeli jen to, co sami zaseti. Prorok napsal: „Je to tvá zkáza, Izraeli,“ protože ses „stavěl na odpor svému Bohu“. Ozeáš 13:9; Ozeáš 14:1. **Jejich utrpení se často vykládá jako trest, který je postihl na základě Božího rozhodnutí. Velký podvodník se tak snaží utajit svou vlastní činnost.** Tvrdošjným odmítáním Boží lásky a milosti Židé způsobili, že byla od nich odňata Boží ochrana a **satan jim mohl vládnout podle své vůle. Strašné krutosti, které se projevíly při zkáze Jeruzaléma, ukazují, jak satan jedná s těmi, kdo se poddali jeho nadvládě.**

Neuvědomujeme si, kolik dlužíme Kristu za pokoj a ochranu, kterou nám dává. Je to Boží ochraňující moc, která brání, aby se lidstvo nedostalo plně pod nadvládu satana. Neposlušní a nevděční mají všechny důvody k tomu, aby byli vděční Bohu za milosrdenství a shovívavost, s níž zadržuje krutou a zlomyslnou satanovu moc. Když však lidé překročí meze Boží trpělivosti, je tato brzdicí moc odňata. **Bůh se nechová k hříšníkovi jako vykonavatel rozsudku vyneseného za přestoupení. Ponechává lidi, kteří odmítají jeho milost, aby sklidili to, co sami zaseti.** Každý paprsek světla, který jsme odmítli, každé varování, kterým jsme pohrdli nebo které jsme nebrali vážně, každý pěstovaný zlovyk, každé přestoupení Božího zákona je zasetým semenem, které přinese jistou žeň. Jestliže člověk tvrdošjně odporuje Duchu svatému, Bůh jej nakonec hříšníkovi odejme, a pak už neexistuje moc, která by bránila zlým pohnutkám lidského srdce, není ochrany před zlobou a nepřátelstvím satana. Zkáza Jeruzaléma je strašným varováním pro všechny, kdo berou na lehkou váhu nabídku Boží milosti a ignorují pozvání Boží dobroty. Je nejpřesvědčivějším svědectvím toho, jak Bůh nenávidí hřích, a důkazem jistého trestu, který stihne viníky. GC 35, 36

V době, kdy Izrael složil Bohu slib, že zabije Kanaánského krále, byl ovládnán duchem Satana. Reptali a stěžovali si na Boha a bouřili se proti Němu při každé příležitosti. Bůh je varoval a vyzýval je, aby se řídili Jeho příkázáními:

Dt 4:1 Nyní slyš, Izraeli, ustanovení a nařízení, která vás učím plnit, abyste zůstali naživu, šli a obsadili zemi, kterou vám dává Hospodin, Bůh vašich otců.

Dt 8:1 Každý příkaz, který ti dnes přikazuji, zachovávejte a plňte, abyste zůstali naživu a rozmnožili se, šli a obsadili zemi, kterou Hospodin odpřisáhl vašim otcům.

Izrael však odmítl Boha poslechnout a Satanovi tak bylo umožněno řídit jejich touhu po nemilosrdném soudu. Bůh jim dal, po čem toužili, i když to nebyl Jeho plán. Dal také pohanským národům to, čeho se báli, neboť již nebyli chráněni, Satan použil Izrael k vyvraždění Kanaánců. Tímto činem vedl miliony vstříc jejich smrti kvůli nesprávnému pochopení povahy Boha jako někoho, kdo zabíjí a vraždí lidi.

Záblesky slávy

Ve verších, jako jsou ty následující, můžeme spatřit záblesky Božího plánu jednání s jejich nepřáteli beze zbraní:

Joz 24:11-12 Pak jste přešli Jordán a přišli jste k Jerichu. Bojovali proti vám emorejští, perizejští, kenaanští, chetejští, girgašejští, chivejští a jebúsejští občané Jericha a já jsem vám je vydal do ruky. (12) Poslal jsem před vámi děs a vyhnal je před vámi, dva emorejské krále, **nikoli vašim mečem ani vašim lukem.**

2Pa 20:15-23 Řekl: Pozorně naslouchejte, všichni Judejci, obyvatelé Jeruzaléma a králi Jóšafate. Toto vám praví Hospodin: Nebojte se a neděste se tohoto velkého davu, protože boj není váš, ale Boží. (16) Zítří sestupte proti nim. Potáhnou průsmykem Cíc. Naleznete je na konci údolí před pustinou Jerúel. (17) Vy zde nebudete bojovat. Postavte se, stůjte a dívejte se na Hospodinovu záchranu pro vás, Judejci a obyvatelé Jeruzaléma. Nebojte se a neděste se! Zítří vytáhněte proti nim a Hospodin bude s vámi. (18) Jóšafat poklekl tváří k zemi a všichni Judejci a obyvatelé Jeruzaléma padli před Hospodinem a klaněli se Hospodinu. (19) Nato povstali lévíté ze synů Kehatovců a ze synů Kórachovců, aby chválili Hospodina, Boha Izraele, zvlášť silným hlasem. (20) Časně ráno vstali a vytáhli k tekójské pustině. Když vycházeli, Jóšafat zůstal stát a řekl: Slyšte mě, Judejci a obyvatelé Jeruzaléma! Věřte Hospodinu, svému Bohu, a obstojte! Věřte jeho prorokům a uspějete. (21) **Když se poradil s lidem, ustanovil ty, kdo zpívali Hospodinu a chválili slávu jeho svatosti. Jak šli před ozbrojenci, říkali: Vzdávejte Hospodinu díky, protože navěky je jeho milosrdenství.** (22) Když začali s jásotem a chválou, Hospodin uvedl zálohy na syny Amónovy, Moábovy a obyvatele pohoří Seír, kteří táhli proti Judejcům, a byli poraženi. (23) Synové Amónovi a Moábovi se postavili proti obyvatelům pohoří Seír, aby je zasvětili zkáze a zničili. Když skoncovali s obyvateli Seíru, pomáhali ke zkáze jeden druhému.

Takže když bylo Izraeli umožněno vítět si zemi Kanaánskou válčením, nebylo to něco, co Bůh původně zamýšlel. Jelikož se Izrael neustále bál, že se je Bůh snaží zabít, a pochybovali o Jeho láskyplné péči, Satan je mohl svádět k přísahání Bohu, že vyvraždí Kanaánce a ostatní pohanské národy. Izraeli

bylo dopřáno, aby v bitvě zvítězili, ale Satan vyhrál válku proti Boží povaze. Izrael byl svým vítězstvím poražen a zotročen falešnou představou o Bohu.

Vidět Boha ve světle Krista

V těchto posledních dnech máme možnost vidět charakter Boha tak, jaký opravdu je. Ve tváři Ježíše Krista můžeme započít odhalování skutečných úmyslů našeho nebeského Otce.

Všechno, co člověk potřebuje poznat, nebo může poznat o Bohu, bylo zjeveno v životě a povaze Jeho Syna. {8T 286.1}

Něžný, laskavý, soucitný, vždy ohleduplný k jiným, představoval Boží povahu a byl v ustavičné službě Bohu a člověku. {8T 286.4}

Kolik lidí Ježíš zabil mečem? Kolik jich spálil ohněm? Kolik dětí probodnul kopím? Samozřejmě ani jednoho! Pro všechny ty, kteří chovají myšlenky, že Bůh přišel zničit lidské životy, vzpomeňte si na slova Ježíšova:

L 9:55-56 Obrátil se a pokáral je. Řekl: „Nevíte, jakého jste ducha.“
(56) „Neboť Syn člověka nepřišel lidské duše zahubit, ale spasit.“

Dokud budeme nadále věřit té lži, že Bůh osobně zabije každého, kdo se Mu vzepře, budeme pokládat Ježíše, až bude přicházet v době Jákobových potíží, za nepřítele a opustíme ho dřív, než dostaneme Jeho požehnání. Jen ti, kteří pokládají našeho Otce za skutečně milosrdného, budou moci vytrvat a budou ochráněni proti Satanově lži, že Bůh je tyran, ze kterého bychom měli mít strach. Událostí okolo Jákobových potíží bude potřeba, aby tato lidská podlost proti Bohu zcela vyšla na povrch; tento strach, který si představuje Boha jako vraha těch, kdo o Něm smýšlí jinak.

Porazí tě Satan ve vítězství Izraele mečem nad Kanaánem, nebo uvidíš našeho milosrdného Otce, jak nechává lid mít svá vlastní přání a následuje jejich vlastní způsob života až k jeho dovršení. Zvol si dnes, komu budeš sloužit; já a můj dům budeme sloužit odjakživa milosrdnému Bohu, jenž v žádném případě nesmaže nepravost, ale nechá pšenici a koukol, aby byly sklizeny, a srdce každého člověka tak bude odhaleno.

Odhálení hádla

V

Dobytí Kanaánu

Jak se srovnáme s hromadným vyvražďováním národů mečem Izraelitů, když čteme slova Kristova?

...všichni, kdo se chápou meče, mečem zajdou.

Nejen muže, ale také ženy a děti:

Dt 2:34 V té době jsme dobyli všechna jeho města a každé město jsme zasvětili zkáze, na muže, ženy i malé děti. Nenechali jsme nikoho přežít:

Byli Izraelité opravdu ve shodě s povahou Boha? Proč měli neustále strach, že je odvedl do pouště, aby je tam zabil? Souvisela hluboká temnota, která padla na Abraháma, jakkoliv s tím, že uchopil meč, aby zachránil svého synovce a rodinu?

Mělo vyvraždění Šechemitů Lévim a Someónem jakýkoliv vliv na slib Izraele zcela zničit své nepřátele?

Potřebujete to vědět? Kdyby ne, mohl by k vám přistoupit Kristus, stejně jako k Jákobovi a Jeho potížím, a být vnímán jako nepřítel? Jen vírou v milosrdenství Boha Jákob zvítězil jako pravý Boží Izrael.